

(például K. Ó. C. Magy. Nyt. 221 per 04, valamint Adalbert püspök 1085-ben írt missilis foszlányai) a határozókhöz sorolják még az alanyt, az állítmányt, a tárgyat és a jelzőt is, nem alaptalanul. Mindebből világosan körvonalazható, egységes rendszer áll össze, amelynek tagjai természetesen egymást árnyalhatják. (El is kéne gondolkodni: nem volna-e helyes, ha ezentúl megkülönböztetnők az árnyalóhatározót is?!)

Már most nem kétséges tehát, hogy — bátran építve a hagyományokra — bevezethetnők az idő(járás)határozó fogalmát is. Már Arany Jánosnál is ezt olvashatjuk: „Sötéten bólingat az eperfa lombja”, vagy: „Magasan jár a Nap” — szoktuk mondani, s ebben a szövegösszefüggésben a *sötéten*, *magasan* szó más nem is lehet, mint idő(járás)határozó.

Föltétlenül az idő(járás)határozók közé kell iktatnunk továbbá az indulat- és sámányszavakat. Hányszor halljuk manapság, amint a pallérozott nyelvű ember így szól: „No-no, megint esik!”, „Bah, ez a hurrikán!”, „Ej, miképp fú!” Persze hosszan folytathatnók a példák sorát. Úgy vélem, leghelyesebb, ha a Mengyelejev-rendszerhez hasonlóan fölállítanók egy hipotetikus táblázatot, amelynek foghíjait — kitekintve reggel az ablakon, s betekintve este az újságba — indulat- és sámányszavakkal mindenki maga kitöltheti.

BAKA ISTVÁN

SŰRŰ ÁPOR

*Uram, ez koldusok kelése,
meggyűlik rajta záporod,
vérünk meg ott a belsejébe
bíbor derűvel áporod.*

*Ritkázdom hát a verseimben,
hazám felém se köp: eriggy!
Itt állok egy szál jersey ingben,
s az ágy előtt egy láda frigy.*

*Hűlt függönyöm körém teritem,
a rozsdá marja már dikóm,
ledőlök, s látom még: szelíden
kifosztatik a ládikóm.*

TÓTH DEZSŐ

Hallgatva a tanácskozást, s összefoglalva lassan a gondolatokat, fölmerül bennem a kérdés: valóban ezek-e a magyar éghajlat fő borulatai? A terjengő ködöcskék, a sejtelmeskedő kis szürkületek, a zivatart imitáló ártalmatlan gomolyok? Ismétlem, fölmerül ez a kérdés, és én nem hiszem, hogy csupán a hivatásos meteorológus látja így. Persze, a kéretlen időjósok — mint mindig — napjainkban is biztos prognózisokkal kérkednek, s aztán, ha hullni kezd a termékenyítő eső, magukat tüntetik föl az aszály megváltóinak. Én azt mondom: izzék csak csöppet sem vonzó mesterkedéseiket; a Meteorológiai Intézet, mi: a MI kibírtunk már ennél többet is. De azért hadd fűzöm ehhez személyes véleményemet: az egy és oszthatatlan Viharmadár státusa Gorkij óta nem évült el, jobb, ha a meteoropatak végre tudomásul veszik ezt!

*

(Leperegvén az utolsó magnókazetta is, itt ér véget a tanácskozás. S itt fejeződik be — kinek-kinek megkönnyebbülésére? — a Forrázó paródiasorozata is.) R. J. T., T. T.)